

Пре неки дан, они су у Книну званично прославили, а ми у Приједору отужили „Олују“, агресивну војну операцију (августа '95) која је угасила Републику Српску Крајину (РСК) и то њен западни део, док је источна област (источна Славонија, Барања и западни Срем) сачекала „мирну реинтеграцију“ у Хрватску. Месецима раније РСК је опкољавана и, све су прилике, припремана за коначну предају и издају (медији у Србији нису ни објавили да је РСК нападнута 4. августа). Крајина је тек нешто брањена, таман толико да српски народ стигне да се покрене са огњишта пут истока, и да се ни ево после три деценије не врати.

Нема јаснијих слика од ових прослава и „комеморација“ које би показале колико су данас далеке Хрватска и Србија, како су им политике супротстављене и непријатељске, а комшијска будућност попут црне рупе. Неко то објашњава „мржњом малих разлика“ (можда и отрцана фраза) јер је могуће да не постоје расно и физички два сличнија народа – али стварни корени злог понашања су дубоки и, на жалост, дуговечни. У садашњем моменту мирних државних односа, прекограничних путовања грађана, сваковрсне комуникације или привредних подухвата, Србија ипак има, на свом европском путу, инфериорнији положај у односу на Хрватску. Не само зато што је ова већ у ЕУ (и у НАТО и има већи БДП и има море и др), већ због њеног стратешки уцењивачког потенцијала при остваривању српске политике, или маште, о уласку у ЕУ. И не само због тога, за званичну Србију РСК је одавно „табу“ – не спомиње се ни као историјска чињеница.

Србија је морала помоћи РСК да издржи први удар „Олује“ – све би онда имало други ток

Пише: Слободан Орловић
понедељак, 21 август 2023 01:00

